

Kladruby ožily velikonočním couráním

Sedmý ročník Kladrubského courání na velikonoční neděli rozpohyboval téměř celou naši vesnici. Místní obyvatelé se sešli na návsi, kde jedenáctikilometrovou procházku nastartovala energická rozcvička. Té se s nadšením ujala učitelka češtiny a dějepisu, paní Klárka, jejíž zápal a smysl pro humor rozproudily krev malým i těm větším výletníkům.

Po rozcvičce jsme se plni očekávání vydali na cestu. Trasa malebnou krajinou okolí Kladrub vedla přes známé i zapomenutější lesní cesty a louky. Museli jsme se vypořádat s lehkým převýšením, následným prudkým klesáním, brodit se bahnem i přeskakovat potůčky. Nakonec jsme dorazili do prvního záchytného bodu – k Třímanským skálám. A tam jsme mohli doplnit vynaloženou energii.

„Je libo točená dvanáctka, Birell, Jupík, nebo něco ostřejšího? Všechno máme,“ znělo od zástupců dobrovolných hasičů, kteří se obětovali a místo procházky připravili pro zbytek výpravy občerstvovací základnu. Vše bylo nachystáno s péčí a láskou, a tak se za pár chvil místem linula vůně opékaných buřtů. Děti si hrály, sousedé klábosili, popíjeli pivo a užívali si sváteční pohodu.

Po občerstvení a odpočinku se naše skupina pomalu vydala směrem domů. Zastavili jsme se ale ještě u dřevěné barokní zvoničky z 18. století v Hřešihlavech, která byla výjimečně otevřená. Výklad o její historii nám dal pan Záhrobský, znalec místní historie. A kdo byl hodný a nestěžoval si, že ho bolí nohy, mohl si i zazvonit.

Na zpáteční cestě se kladrubští rozdělili na dvě části. Jedni se vydali přímo zpět do Kladrub, zatímco ti dobrodružnější, zvolili okliku kolem hřešihlavského jezu. Původně plánovaných jedenáct kilometrů si tak ještě prodloužili.

Velikonoční courání skončilo opět na návsi v Kladrubech, kde jsme se rozloučili a vydali se domů. Čekala nás totiž ještě příprava vajíček pro pondělní koledníky. Tento ročník se opět povedl. Nasmáli jsme se, vyvětrali, a hlavně jsme strávili pár společných chvil. Tak zase příště!